

куство, защото „единицитѣ“, както казва авторката, сж тия, които сочатъ пжтищата на поколенията.

И лично азъ съмъ твърдо убеденъ, че „Завѣта“ на Роза Попова ще стане въ най-близко време идеалъ, *истинско бърую*, откровение за младото поклѣние наши сценически дѣятели, които тръгнали по тоя „Завѣтенъ“, пжтъ ще изведатъ най-после нашето драматическо изкуство отъ безпжтищата, въ която се намира то сега.

Артистката

Като артистка, Роза Попова съединява въ себе си крайнитѣ предѣли на сценическитѣ възможности: — отъ примитивния, детски наивитетъ — до страхотния, незнаещъ граници трагизъмъ.

Като художественъ центъръ и уравнилѣтелъ на тѣзи крайности, стои високиятъ интелектъ на артистката, всички—схармонирующия художникъ.

По тоя пжтъ се обяснява и странното обстоятелство, че Роза Попова играе съ изумителни постижения както ролята на „детето“ отъ Катастрофа на Дела Грация — така и свърхтрагичния образъ на Медея, както рушѣщата „човѣшкитѣ“ закони Антиона — така и разрушената отъ обществото Иля; както замайващата главата на майсторъ. Солнеса Хилда — така и величавата Малда отъ Родина; както палавата Жакетъ отъ Завѣтъ — така и гениалната поетеса Сафо. А посредата нѣкъде стоятъ образитѣ на „учената“, *сѣ медала* сестра отъ Лудетина — извънъ ролята на самата Лудетина, която тя играе съ особенъ, влудяващъ подявски наивитетъ и дѣвича красота, — целомждрената Савва отъ Ржжавица, недостжпната безпорочна Монна Ванна, както и роли на чисто пасивенъ драматизъмъ като Маргарита Готие — г-жа Алвингъ, Соня отъ Вуйчо Ваньо, благородната, високочовѣчна нихилистка отъ Възкресение — спокойната, разливаща опияняюще обаяние наоколо си Елена Андреевна (Чеховъ) и др. Най-високия образъ на таа галерия би билъ, обаче, мраморно изваяната Хедда Габлеръ отъ Ибсена — прототипа на която е буйната, жаж-